

BINEVESTITORUL

Fondat de L. I. AVERBUCH. — Redactor: M. TARLEV.

Redacția și Administrația: Sala „MIȘCAN”

Chișinău, str. Gh. Lazăr No. 90, Basarabia—România.

Inscris Trib. Lăpușna sub No. 3472/1938.

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui ce aduce VEȘTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“.

(Isaia 52,7).

„Duceți-vă în toată lumea și propăduiți VESTEA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură“.

(Mar. 16,15).

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc“!

(Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.“

(Rom. 1,16).

Pacea noastră.

„Invățați dela Mine și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Cuvintele Mîntuitorului ne arată clar, că odihna este ceva, ce nu se poate primi sau da, ci dobîndi. Odihna nu vine în urma unui singur act. Ea nu se poate găsi într'un ceas fericit, cum se găsește o comoară, ci ea se dobîndește prin sfortare, așa cum se capătă știința. Odihna nu vine dintr'odată. Pentru ea trebuie pregătit terenul. Ea este ca o plantă, care crește în anumite condițiuni; se desvoltă încet și treptat.

Natura acestui proces de desvoltare este clar definit de Mîntuitorul, când spune că odihna se poate căpăta prin *instruire*. „Invățați dela Mine și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre“. Ce legătură minunată între aceste două cuvinte „învățătura“ și „odihna“. Mulți din noi nici nu se gîndesc că s'ar putea uni concepția de *odihna* cu concepția de muncă.

Cum să muncim? Ce să studiem, ca după ce am studiat, să căpătăm odihna sufletelor noastre? Hristos ne

răspunde la aceasta întrebare. El ne arată două virtuți—blîndețea și smerenia. „Invățați dela Mine, căci Eu sunt blînd și smerit cu inima“. Numai după aceste două virtuți vine odihna. Ca să înțelegem mai bine, să ne gîndim la cauzele lipsei de pace și odihnă. Toți știm că mândria, egoismul, vanitatea ne răpesc odihna. Neplăceri mărunte în viața de toate zilele, în familie, în afaceri, la serviciu, obstacolele contra voinței noastre, spulberarea speranțelor și planurilor noastre,—iată numai unele din mulțimea de izvoare ai neliniștei și turburării inimei noastre.

Hristos cheamă pe cei trudiți și împovărați la o viață nouă, la o viață după pilda Sa. „Priviți cum fac Eu, urmați-Mă“, parcă ne spune Mîntuitorul. „Fiți blânzi și smeriți, veți găsi odihna sufletelor voastre“.

Insă dacă cineva gîndește că viața creștină este asemenea unui pat moale pentru odihnă, se înșală amar. Dacă ar fi cunoscut ce mare însemnătate au aceste trei cuvinte „Invă-

țați dela Mine“, mulți probabil nu s'ar fi hotărât cu atâta ușurință să între în numărul urmașilor lui Hristos, fiindcă în această școală, în afară că trebuie să înveți multe, dar și să te lași de multe. Inșă adeseori în această școală, unii întră abia atunci, când toate facultățile de învățatură sunt pe jumătate pierdute și formarea caracterului a luat direcția fatală. La vârsta de cincizeci de ani e foarte greu de învățat matematica,—cu atât mai greu de însușit creștinismul. Pentru

cel ce n'a fost din tinerețe introdus în atmosfera blândeței și smereniei, îi va fi foarte greu să învețe aceste două virtuți fundamentale ale creștinismului.

Noi înțelegem, că smerenia se poate învăța numai prin calea umilinței. Altă școală nici nu există. Cel ce întră în această școală conștient și hotărât, va găsi în ea odihnă, dar va trebui, să depue multă efortare și muncă.

H. D.

Temelia vieții noastre. *)

Mâna lui Dumnezeu deschide calea, ca noi să putem face cel dintâi pas, credința nu mai cere altceva. Nici odată Dumnezeu nu dă îndrumare pentru doi pași deodată. Trebuie se facem un pas, ca astfel, inima să ne fie ținută într'o necurmată atârnaire de Dumnezeu. „Prin credință, au trecut marea roșie ca pe uscat“ (Evrei 11.29). Fără îndoială că marea n'a fost despărțită în toată întinderea ei, într'o clipită: Dumnezeu a vrut să călăuzească pe poporul Său „prin credință“, nu „prin vedere“ (2 Cor. 5,7). Nici n'ar fi nevoie de credință ca să începi o călătorie al cărei drum îl vezi dela un cap la altul, ci trebuie credință numai când pornești pe un drum din care vezi doar cel dintâi pas. Marea se despărțea pe măsură ce Israel înainta, așa că, pentru fiecare pas, ei atârnavă de Dumnezeu. Așa era drumul pe care înaintau răscumpărării lui Dumnezeu sub povățuirea Lui. Ei treceau prin apele întunecate ale morții „și iată că apele stăteau, ca un zid la dreapta și la stânga lor“, iar ei au trecut „pe uscat“ (Ex. 14,29).

Egiptenii nu puteau merge pe drumul acesta. Ei au intrat în mare, pentru că au văzut calea deschisă înaintea lor; pentru ei toată era văzută: vedere, nu credință. „Pe când Egiptenii, cari au încercat s'o treacă au fost înghițiți“ (Evrei 11.29). Când in-

cearcă cineva să facă ce numai, credința poate face, nu întâlnește decât neizbândă și încurcatură. Calea pe care a chemat Dumnezeu pe poporul Său să meargă, este un pământ pe care firea pământescă nu-l poate călca. „Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu“ (1 Cor. 15.50) și tot așa nu pot nici să meargă pe căile lui Dumnezeu. Credința este marea temelie a împărăției lui Dumnezeu și numai ea ne face în stare să mergem pe căile lui Dumnezeu. „Fără credință este cu neputință să plăcem lui Dumnezeu“ (Evrei 11. 6). Dumnezeu este preaslăvit când mergem cu El orbește, ca să zic așa, căci aceasta este dovada că avem mai multă încredere în vederea Lui decât în a noastră. Dacă știi că Dumnezeu privește calea în locul meu, eu pot prea bine să închid ochii și să merg liniștit, într'o liniște deplină a vieții. Când un paznic este la locul său, ceilalți pot să doarmă în pace. Cu cât mai mult putem noi să ne odihnim fără grijă, căci știm că Cel ce nu doarme niciodată are ochiul ațintit asupra noastră și ne ține în brațele Sale (Ps. 121. 4).

Credinciosul poate să-și caute greutățile și să nu le găsească deloc, pentru că tot Dumnezeu este între el și ele. Așa dar, dacă ochiul nostru, în loc să se oprească asupra păcatelor și îngrijorărilor noastre, s'ar aținti asupra lui Hristos, orice pahar amar

*) Extrageri din „Gânduri asupra Exodului“ de C. H. M.

ar fi îndulcit, orice ceas întunecat ar fi luminat. Dar noi ne încredințăm neîncetat că numărul cel mai mare al încercărilor și durerilor noastre este alcătuit din rele de cari ne înspăimântăm înainte de a da ochi cu ele și de amărăciuni închipuite, cari nu

se află decât în mintea noastră bolnavă, căci e necredincioasă. Doresc cititorului meu să cunoască pacea temeinică a cugetului și a inimii, care vine din faptul că are pe Hristos în toată plinătatea Lui între el și toate păcatele și suferințele lui.

Note și impresii din călătoria în străinătate.

După multe greutăți am căpătat pașaportul. Când mi l-au dat în mână, inima mea s'a umplut de bucurie. Mi se părea că sunt pe drum spre țările nevăzute. A trebuit însă să mai trec prin clipe de încercare și descurajare. Când a fost necesar să-mi iau vizele țărilor, prin cari gândeam să trec, deodată m'am convins că nu e ușor să-ți părăsești țara și nu cu una—cu două, poți intra în alta. Aproape toți te iau cu suspect: „nu cumva vrei să pleci în țara noastră, să ne faci acolo mizerie!“ „Nu cumva vrei să rămâi la noi, ca mai pe urmă să nu știm, cum să te scoatem!“. Gânduri de acest fel domnesc probabil în mintea reprezentanților tuturor țărilor. Iată că trebuie să dai relații scrise și verbale. Dacă ai norocul de te-ai născut „creștin“, atunci capeți viza mai ușor. Dar dacă ești evreu, neîncrederea crește în fiecare clipă și cu foarte mare greutate poți căpăta viza-tranzit care îți dă dreptul să treci numai prin țară, fără ca să te oprești. În fine, după multe alergări am căpătat vizele necesare până să ajungem la Londra—locul final.

Suntem în tren spre granița jugoslavă. La frontieră autoritățile românești controlează actele și tot bagajul. Mi-au luat pașaportul și după un timp funcționarul, însărcinat cu controlul pașapoartelor, veni direct la mi-

ne și mă întrebă: „D-ta ești T.“? „Da!“ „Trebuie să te întorci la Chișinău, ca să-ți iscălești pașaportul în fața autorităților, cari ți-l-au eliberat!“ Eu am încremenit. Cum! După atâtea cale și timp pierdut, după atâtea caznă, să mă întorc înapoi!? — Domnu-le, eu n'am știut, n'am observat, nu mi-au spus.... căutam eu să-l conving. Funcționarul a văzut că e o simplă neglijență, și mi-a dat drumul, obligându-mă să-mi iscălesc pașaportul în fața lui. Cu ce bucurie l-am iscălit! Peste câteva minute trenul a trecut granița și iată suntem pe pământul străin.

Cazul cu neiscălirea pașaportului meu mi-a adus aminte de starea multor „creștini“, cari și-au procurat toate actele pentru ca să poată intra în împărăția lui Dumnezeu. Totul e făcut, însă un lucru foarte „neînsemnat“, e neglijat: nu se vede iscălitura, nu vezi „degetul“ și ștampila inimii lor pe actele vieții. Dela granița cerească nu va fi posibil să te mai întorci ca să-ți repari *greșala*. Pentru o mică neglijență mulți nu vor putea intra în împărăția lui Dumnezeu. Noi toți ne apropiem de „frontiera“ cerească. Vezi, dacă lucrurile tale sunt în regulă. Controlează-ți „bagajul“, controlează-ți „actele“.

(Va urma).

M. Tarlev.

Viața în sala „Mișcan“ din Chișinău.

Slăvit să fie Dumnezeu prin Mântuitorul nostru Isus, că ne-a ajutat până'n prezent să răspândim vestea cea bună printre poporul Evreu.

Prima zi ale sărbătorilor Evreești, Roș Hașana, la ora 4 p. m., am avut un serviciu Divin. S'au ținut cuvântări asupra însemnătății acestei zile după

Vechiul Testament. Această zi a fost odată o zi de bucurie, când sunetele trîmbițelor prevesteau că să apropie ziua cea mare a ispășirii păcatelor poporului.

În ziua de Iom Kipur am avut iarși o adunare specială. Au venit unele suflete să asculte Cuvîntul lui Dumnezeu. Am mărturisit cum Dumnezeu a iertat păcatele prin jertfa de ispășire a Marelui nostru Preot, Isus Mesia. Un frate a cântat un solo: „Eli, Eli lama asavtani?“ („Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăstt?“). Frații Evrei și Ne-evrei au înălțat rugăciuni către Dumnezeu, mulțumindu-L pentru îndurarea Sa cea mare.

În curînd va veni vremea, când va fi revărsat peste întreg poporul Evreu duhul îndurării și al rugăciunii, când el se va întoarce către Dumnezeu și în numele lui Mesia va avea loc acea zi măreață a ispășirii păcatelor întregului popor Evreu. (Zacharia 12, 10; 13, 1).

În zilele de sărbătoarea Sucot (sărbătoarea corturilor), am avut adunări cu participarea tineretului nostru și a copiilor școalei noastre. Tineretul și copiii au mărturisit pe Mesia prin poezii în idiș și au executat diferite cântări în limba ebraica și idiș.

Putem deci spune: „Dumnezeu n'a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte“.

DIFERITE ȘTIRI.

◆ **Londra.** Fr. Averbuch ne scrie, că starea de război a pus pe credincioși să se gîndească mai serios la Dumnezeu. Acuma e timpul potrivit pentru răspîndirea Evangheliei printre sufletele zdrobite. Planul lui Dumnezeu a fost, ca fr. și s. Averbuch să se stabilească la Londra, ca să fie martori ai Evangheliei lui Mesia și acolo. Bucuria noastră este dublă prin faptul, că Dumnezeu i-a scăpat, ca pe Iosif, din mâinile „fraților“

și i-a dus într'un loc, unde pot servi Mîntuitorului într'o măsură și mai mare.

◆ **Palestina.** Războiul a pus pe arabi și evrei să se liniștească puțin. De frica războiului unii și alții încep să trăiască în pace. Cît timp? Cît va dura războiul? Pacea de frică nu durează mult. Dacă nu primesc pacea lui Hristos, în zădar sunt toate socotelile și tratatele de pace.

Dela redacție.

Din cauza împrejurărilor neprevăzute și lipsurilor materiale, am fost nevoiți a tipări numai patru pagini.

Sperăm că abonații noștri, cari au posibilitatea materială, ne vor da sprijinul necesar, trimițînd darurile lor benevole pentru continuarea tipăririi revistei. Mulțumim pe toți ceice ne-au dat și ne vor da mîna de ajutor, ca să putem răspîndi vestea cea bună sufletelor din poporul Evreu și Neamuri.

Darurile pentru revistă și alte lipsuri în via Domnului, se pot trimete pe adresa redacției.

Adresa: D-lui I. Trachtmann, str. Gh. Lazăr No. 90,

Chișinău, Basarabia, România.